

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania J.S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Poznaniu
o emeryturę pomostową,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 6 maja 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Poznaniu z dnia 4 lutego 2025 r., sygn. akt III AUa 605/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 4 lutego 2025 r., III AUa 605/24, oddalił apelację odwołującego się J.S. od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 28 marca 2024 r., VII U 2075/23, oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Poznaniu z 14 sierpnia 2023 r., odmawiającej przyznania mu prawa do emerytury pomostowej.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł odwołujący się. Wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując na szeroką w jego ocenie praktykę nieuwzględniania przez sądy powszechne, przy ocenianiu stanów faktycznych związanych z prawem do emerytury pomostowej, przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, oraz przepisów wykonawczych do tej ustawy, które zawierają

korzystniejsze dla ubezpieczonych interpretację pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze (bardziej rozszerzoną listę zawodów pracy w szczególnych warunkach). W ocenie ubezpieczonego stan prawny, obowiązujący w dacie jego ubiegania się o emeryturę pomostową uprawniał go do objęcia go kryteriami zawartymi w wykazie A, działu VIII, pkt 2, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania wskazane przez skarżącego nie odnoszą się do żadnej z wyżej wymienionych przesłanek podlegających rozważeniu w ramach przedsądu. Skarżący nie sformułował żadnego zagadnienia prawnego wywołującego potrzebę wyjaśnienia go przez Sąd Najwyższy, nie powołał się na rozbieżności w orzecznictwie czy potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości interpretacyjne, nie wskazał również, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej

merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, i nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wskazując jednak żadnej przesłanki kasacyjnej wynikającej z treści art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Nie jest więc jasne, jakie przyczyny kasacyjne, według skarżącego, uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Takie uchybienie uniemożliwia zbadanie zasadności wniosku. Nie jest bowiem rolą Sądu Najwyższego domyślanie się, którą przesłankę kasacyjną skarżący dostrzega, ani poszukiwanie w uzasadnieniu skargi argumentów pozwalających na przyporządkowanie stanowiska skarżącego do jednej z przyczyn kasacyjnych.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]